

РЕШЕНИЕ

№ 129

гр. Варна, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мартин Стаматов

при участието на секретаря А.Ст. А.

като разгледа докладваното от Мартин Стаматов Гражданско дело № 20223110106265 по описа за 2022 година

Производството е по реда на гл. „XVIII-та” вр. гл. „XIII-та” ГПК.

Делото е образувано въз основа на искова молба подадена от А. И. И., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, жк. „****”, бл. ***, вх. ***, ет.***, ап. ***, съдебен адрес: гр. ***, ул. „****” №***, ет.***, офис ***- адв. Й. А., с която претендира да бъде осъдено „****” ***, ЕИК ***, със седалище: гр. *** пл. „****” №***, представлявано от Т. И. И. и Н. Й. П., да му заплати сумата от: 20,00 лв. - частично заявена претенция от общо 445,90 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в увреждане на предна дясна врата на л.а. марка „****”, модел „****”, рег. № ***, причинени в резултат на настъпило застрахователно събитие по договор № *** от *** за застраховка „****”, ведно със законната лихва от датата на исковата молба - ***г., до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба са изложени следните обстоятелства, на които се основават претендираните права: На ***г., около 11:00 ч., в гр. ***, кв. „****”, отивайки към собствения си л.а. марка „****”, модел „****”, паркиран пред бл. *** в горепосочения квартал, ищецът установил, че е увредена предната дясна врата на автомобила му. Към момента на настъпване на процесното ПТП, ищецът имал сключена застраховка „****”, клауза „****”, с ответното застрахователно дружество, обективиран в застрахователна полица №***, със срок на валидност от ***г. до ***г., на лек автомобил марка „****”, модел „****” с рег. № ***, която е била действаща към датата на настъпване на процесното застрахователно събитие. На ***г. същият уведомил ответното дружество за настъпилото застрахователно събитие, като то от своя страна извършило оглед на автомобила, изготвило снимков материал и опис на щетите по претенция №***/***/***г., като в опис като увреден детайл била посочена предна дясна врата. Въпреки надлежното регистриране, уведомяване и доказване на настъпването на застрахователно събитие ответното дружество не изплатило на ищеца застрахователно обезщетение. Въз основа на направено от него проучване в няколко сервиса, ищецът твърди, че необходимата сума за възстановяване на автомобила е в размер на 445,90 лв. Претендират се разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК, от редовно уведоменият ответник е подаден отговор, с който оспорва иска като неоснователен и прави възражение за местна подсъдност на иска. Не оспорва наличието на валидно правоотношение между водача А. И. и ответното застрахователно дружество по застрахователна полица №***, със срок на валидност от ***г. до ***г. за лек автомобил марка „****”, модел „****” с рег. №***, но оспорва

твърденията, че автомобилът е увреден в паркирало състояние, в резултата на което са нанесени посочените в исковата молба увреждания. Оспорват се и твърденията за наличие на основания за заплащане на застрахователно обезщетение, тъй като в процесния случай искането за заплащане на застрахователното събитие не представлява необходим и покрит разход, а подобрения, което не представлява покрит застрахователен риск. В случай на евентуалност твърди, че претендираното обезщетение е в завишен размер, като същото надвишава определеното от експертите на дружеството застрахователно обезщетение в размер на 103,18 лв., тъй като в процесния случай не е необходима подмяната на елементи и детайли по автомобила, а се касае само за бояджийски услуги. В тази връзка се оспорва и твърдението на ищеца, че не е изплатено застрахователно обезщетение, като се посочва, че същият е получил обезщетение в размер на 103,18 лв. по посочената от него в застрахователната полица банкова сметка. Претендират се разноски.

С определение на съда постановено в проведено на 02.06.2022г. открито съдебно заседание, е допуснато по реда на чл. 214 ал.1 от ГПК изменение по размер на иска, като е увеличен от 20 лв. /двадесет лева/ на 420,84 лв. /четиристотин и двадесет лева и осемдесет и четири стотинки/ - пълен размер на неплатения остатък от общо дължимото обезщетение в размер на 524,02 лева.

Съдът, след като прецени събраните в процеса доказателства, поотделно и в съвкупност, прие за установено от фактическа страна, следното:

От писмените доказателства – копия от застрахователна полица № *** от ***г. с общи условия по застраховка „****“; квитанция за платена премия; опис на претенция № ***/***/***г.; преписка по щета № *** ведно със снимков материал, се установява, че: на ***г. между А. И. И. и „****“ *** бил сключен договор за застраховка „****“, клауза „****“ обективиран в застрахователна полица №*** със срок на валидност от ***г. до **г., относно лек автомобил марка „****“, модел „****“ с рег. № **. Уговорената застрахователна премия била в размер на 1484,60 лв. и застрахователна сума 20500 лв. На 30.08.2021г. А. И. И. уведомил „****“ *** за настъпила щета заведена под №***/***/***г., като на същата дата негов служител извършил оглед на увредената вещ, при което установил увреждания по предна дясна врата за което определил обезщетение в размер на 103,18 лв.

Съгласно заключението на вещото лице по приетата съдебно-техническа експертиза се установява, че уврежданията по предна дясна врата на лек автомобил марка „****“, модел „****“ с рег. № *** установени в протокол за оглед по щета №***/***/***г. са вследствие съприкосновение с твърд тъп предмет. В случая не е налице нужда от подмяна на части. Стойността на разходите – материали и труд за възстановяването на увредения елемент /предна дясна врата/ по средни пазарни цени е 524,02 лева.

Въз основа на така установените факти, Варненският районен съд, като съобрази приложимия закон, приема от правна страна следното:

Предявеният иск е осъдителен с правно основание чл. 405 ал.1 от КЗ.

Съобразно горецитираната правна норма и чл. 386, ал. 2 КЗ /идентичен с разпоредбата на чл. 208, ал. 3 КЗ /отм./, при настъпване на застрахователно събитие, застрахователят е длъжен да плати в уговорения срок застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието.

Предвид правната квалификация на предявения иск следва, че отговорността на ответното дружество е предпоставена от установяването на следните факти: сключен и действащ между страните към момента на настъпване на застрахователното събитие договор за застраховка "*** на МПС", увреждане на застрахованата с договора вещ - автомобил в резултат на застрахователно събитие и размера на вредите. Респективно ответникът следва да установи предпоставките изключващи отговорността му да плати дължимото обезщетение или обосноваването на приетия от него размер на вредите.

По делото е прието на основание чл.146, ал.1 т.4 ГПК за безспорно между страните обстоятелството, че между ищеца и ответното застрахователно дружество е бил налице сключен договор за застраховка „****“, клауза „****“ обективиран в застрахователна полица №*** ***г. до ***г., на лек автомобил марка „****“, модел „****“ с рег. № ***

Няма спор между страните, че собственикът на автомобила е уведомил застрахователя за настъпилото застрахователно събитие и е осигурил извършването на оглед. Не се спори, а и се установява от подписания писмен опис, че автомобилът е бил увреден към датата на огледа – ***г., както и че застрахователят е заплатил част от застрахователно обезщетение в размер на 103,18 лв., с което конклюдентно е признал претенцията по основание, поради което спорен е само въпроса по размера й.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че уврежданията по застрахования автомобил са настъпили в срока на действие на договора и съобразно

описания от вещото лице механизъм.

Съгласно разпоредбата на чл. 400, ал. 2 КЗ за възстановителна застрахователна стойност се смята стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка. В този смисъл е и задължителната практика на ВКС, обективизирана в постановени решения по реда на чл. 290 ГПК: пр. решение № 6/02.02.2011 г. по т. д. № 293/2010 г. на ВКС, I т. о.; решение № 206/03.09.2013г. по т. д. № 107/2011 г. на ВКС, II т. о.; решение № 79/02.07.2009 г. на ВКС по т.д. № 156/2009 г., I т. о.; решение № 235/27.12.2013 г. по т. д. № 1586/2013 г. на ВКС, II т. о.; решение № 115/09.07.2009 г. по т. д. № 627/2008 г. на ВКС, II т. о., решение № 209/30.01.2012 г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т. о., както и в определение № 156/27.03.2015 г. по т. д. № 1667/2014 г. на ВКС, II т. о., постановени при действието на КЗ /отм./, но приложими и в настоящия случай, съгласно която за възстановителна стойност се приема стойността на разходите за материали и труд по средна пазарна цена към момента на настъпване на застрахователното събитие, без да се прилага коефициент за овехтяване на увредените части, доколкото по такива цени ще може да се купи вещ от същото качество и количество като увредената вещ. В случая вещото лице сочи стойност на тези вреди в размер на 524,02 лева. В тази насока следва да се приеме за основателно възражението на ищеца, че клаузите на т. 1.2 и 1.3 от раздел IV на Глава Трета от ОУ, определяща друг ред за определяне на обезщетението са нищожни на осн. чл. 26 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД, като противоречащи на цитираната императивна правна норма от КЗ /в т.см. пр. решение № 155/05.12.2016г. по т.д. № 1092/2015г. на ВКС/.

В настоящия казус са неприложими нормите на чл. 389 ал. 2 КЗ и чл. 407 т. 1 КЗ, тъй като тези текстове касаят изначална уговорка /при сключване на договора/ за „подзастраховане“ – т.е за застрахователна сума по-ниска от действителната стойност на автомобила, каквато липсва в процесния договор.

Предвид гореизложените правни доводи и съобразно събраните доказателства по делото, съдът намира за установено наличието на всички елементи от фактическия състав, пораждащ претендираните права на ищеца, поради което предявеният иск с правно основание чл. 405, ал.1 от КЗ следва да се уважи изцяло за претендираната частично сума, като се съобрази извършеното плащане по застрахователната претенция.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 78 ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски, които според приложения списък по чл. 80 ГПК и доказателствата за реалното им извършване – договор за правна помощ и вносни бележки за държавни такси са в общ размер от 700 лева.

Мотивиран от горното, Варненският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл. 405 КЗ „***“ ***, ЕИК ***, със седалище: гр. ***, пл. „***“ №*** да заплати А. И. И., ЕГН *****, с адрес: гр. ***, жк. „***“, бл. ***, вх. *** ет.***, ап.***сумата от: 420,84 лв. /четиристотин и двадесет лева и осемдесет и четири стотинки/ - пълен размер на неплатения остатък от общо дължимо обезщетение в размер на 524,02 лева за имуществени вреди, изразяващи се в увреждане на предна дясна врата на л.а. марка „***“, модел „***“, рег. № ***, причинени в резултат на настъпило застрахователно събитие по договор № *** от ***г за застраховка „***“, ведно със законната лихва от датата на исквата молба - ***г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 1 ГПК „***“ ***, ЕИК ***, да заплати А. И. И., ЕГН *****, сумата от **700 лева**, представляващи сторените разноски в производството за държавна такса, възнаграждение на вещо лице и адвокат, съобразно приложен списък по чл. 80 ГПК.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____